

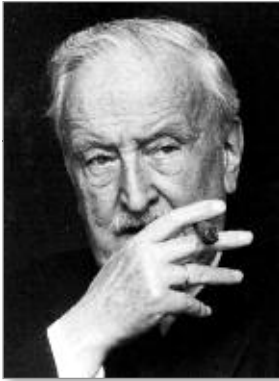
Kapitola 6

Kdo je kdo v 'bruselské EU'

Kdo je kdo v 'bruselské EU'

V této kapitole si dovolíme zdokumentovat biografické údaje vybraných osob, o nichž v této knize byla nebo ještě bude zmínka. Seznam je více méně libovolným výběrem, přičemž jména jsou seřazena podle abecedy.

Výběr osob ovšem není ani náhodný, ani není snahou poukázat na jakousi všeobecnou afinitu s určitou organizací či stranou. Společným jmenovatelem všech je, že sloužili - ať už v minulosti nebo současnosti - jako ekonomičtí satrapové chemického, petrochemického a farmaceutického Kartelu.

Abs, Hermann Josef

(*1901 †1994)

Hermann Josef Abs byl jednou z klíčových postav německé ekonomiky od pozdních třicátých až do sedmdesátých let 20. století.

- Od roku 1940 byl Abs mimo jiné členem dozorčí rady IG Farben, kde měl na starosti především finanční operace.
- Hlavní oblastí jeho činnosti bylo členství ve správní radě největší německé banky „Deutsche Bank“, přičemž těžiště jeho práce bylo, bance zajistit špičkové postavení v okupovaných evropských zemích.
- Abs byl také členem dozorčích rad mnoha dalších společností, které se podílely na německé okupaci východní Evropy.
- 80% veškerých finančních transakcí během existence továrního komplexu, postaveného společností IG Farben v Osvětimi, spravovala Německá banka, přičemž všechny transakce procházely právě Absovými rukama.
- Abs byl roku 1953 vedoucím německé delegace během jednání o „Dohodě o německých zahraničních dlužích“, které skončily poměrně nízkými reparačními platbami poválečného Německa, včetně veškerých budoucích pohledávek ze strany sdružení obětí.
- Abs se přímo podílel na vyvlastnění židovských společností v Německu a na okupovaných územích.

- Po válce strávil Abs nějakou dobu ve vězení, ale zakrátko byl zpátky ve kšeftě poté, co navázal kontakty s britskými a americkými okupačními silami.
- Dřív, než se ujal svého starého místa v Německé bance, byl ředitelem “Kreditanstalt für Wiederaufbau” (Kreditního ústavu pro znovuvýstavbu) a finančním poradcem **Konrada Adenauera**. Stal se tak aktivní součástí znovuvýstavby německé ekonomiky.
- V 60. letech byl Abs členem dozorčí rady třiceti společností - a ředitelem dozorčí rady dvaceti společností – bezprecedentní to koncentrace moci.

Adenauer, Konrad

(*1876 †1967)

Konrad Adenauer, první poválečný kancléř Německa, využil svého postavení k tomu, aby dopomohl celé řadě nacistických přísluhovačů zpátky do sedla.

- Poté, co přišel roku 1933 o post primátora města Kolína n. Rýnem, Adenauer kontaktoval v srpnu 1934 vysoce postavené nacistické politiky a nabídl své služby nacistickému hnutí. Výsledkem bylo, že mu nacistická vláda poskytovala platby.
- Při jednáních, která se konala s okupačními mocnostmi roku 1949, se Adenauer snažil zabránit demontáži laboratoří, patřících farmaceutické společnosti Bayer.
- V průběhu svého čtrnáctiletého období ve funkci německého kancléře Adenauer dopomohl ke strategicky důležitým postům někdejších nacistickým zločincům ve své vládě. Dalším dopomohl k předčasnému propuštění z vazby a znovuzískání starých předválečných postů ve správních a dozorčích radách.
- Další příklad je **Hans Globke**, jehož Adenauer zaměstnal jako svého poradce pro národní bezpečnost.
- Dalším příkladem je **Walter Hallstein**, jemuž Adenauer pomohl, aby ve funkci klíčového strůjce vybudoval struktury " Bruselské EU" a aby se mohl stát prvním prezidentem tzv. "Evropské Komise".

- Roku 1956 Adenauer založil německou tajnou zpravodajskou službu “Bundesnachrichtendienst“ (BND). Její ředitel, Reinhard Gehlen, a spousta jejích zaměstnanců se rekrutovala z řad bývalých zaměstnanců obávané SS, Sicherheitsdienstu (Hitlerovy tajné služby) a Gestapa.

Ambros, Otto

(*1901 †1990)

Otto Ambros byl členem výkonného výboru IG FARBEN v letech 1938 - 1945.

• Ambros dohlížel ve funkci operativního manažera na výběr lokality, plánování a výstavbu továrny s názvem "IG Auschwitz" (IG Osvětim).

- V letech 1940 - 1945, byl Ambros poradcem ředitele ústředního nacistického plánovacího úřadu, tzv. „Úřadu pro plánování čtyřletky“ **Carl Kraucha**, a ředitelem jeho „Výzkumného a vývojového oddělení“.
- Ambros byl jmenován do funkce "Wehrwirtschaftsführer" (vůdce vojenského průmyslu), odpovědným za prostředky vedení chemické války. Osobně doporučil Hitlerovi použití nervového plynu Sarin a Tabun ve válce.
- Ambros např. vyvinul roku 1939 pro společnost IG Farben chemickou zbraň Sarin, po níž roku 1944 následovala další chemická „bomba“ Soman.
- Během procesu s válečnými zločinci v Norimberku z firmy IG Farben soud došel k názoru, že Ambros se za druhé světové války dopustil zločinů. Byl usvědčen ze „zotročování“ a odsouzen k osmi rokům odnětí svobody.
- Roku 1952 byl předčasně propuštěn z vězení. Hned na to dostal místo jako poradce **Konrada Adenauera** a různých farmaceutických společností.

Další informace: **GB50A882**

Augstein, Rudolf

(*1923 †2002)

Rudolf Augstein, vydavatel týdeníku “Der Spiegel” byl jedním z nejdůležitějších novinářů poválečného Německa.

- Augstein využíval svého vlivu k rozptýlení pozornosti veřejnosti, např. od odpovědnosti nacistů za podpálení Říšského sněmu roku 1933. Báchorka o tom, že sněm podpálil Holanďan Marinus van der Lubbe, který byl obviněn jako jediný pachatel, vyšla v sérii článků ve Spieglu.
- Augstein obratně využil zkušeností bývalých členů SS a Gestapa k vytvoření systému “investigativního žurnalizmu“, pomocí něhož po desetiletí ovlivňoval politickou scénu poválečného západního Německa.
- Augsteinovo uvěznění roku 1962 po provalení tzv.“Spiegel aféry,” bylo propagačně vytěženo za účelem vytvoření Augsteinovy legendy coby „levičáka“. Proto vůbec nepřekvapuje, že Spiegel byl poté veřejností vnímán jako skalní zastánce svobody tisku.
- Augstein také selektivně umístil bývalé vysoce postavené nacistické důstojníky na strategické posty v redakci Spieglu:
 - Wilfried van Oven, osobní tiskový referent nacistického ministra propagandy Josefa Goebbelse, se stal korespondentem pro Jižní Afriku –vybraný Rodolfem Augsteinem, který osobně podepsal jeho tiskový průkaz.

- Paul Carell, někdejší důstojník v tiskovém oddělení ministra zahraničí za druhé světové války **Joachima von Ribbentropa**, psal pro Augsteinův plátek pravidelné příspěvky.
- Georg Wolff, vysoce postavený úředník v říšském Hlavním úřadě pro bezpečnost, byl ve Spieglu zaměstnán už počátkem 50. let, se posléze stal v 60. letech zástupcem šéfredaktora.
- Horst Mahnke, další vysoce postavený funkcionář v říšském Hlavním úřadě pro bezpečnost, byl ředitelem zahraničního oddělení Spieglu. Mahnke později psal články i pro **Axela Springera**.
- Karl-Friedrich Grosse, vysoce postavený funkcionář v Ribbentropově ministerstvu zahraničí, se stal ředitelem berlínské kanceláře Spieglu.
- Erich Fischer, ředitel oddělení v Goebbelsově ministerstvu, se stal tiskovým manažerem kanceláře Spiegelu v Düsseldorfu.
- Rudolf Diels, první náčelník Gestapa, dostal ve Spieglu smlouvu s cílem napsat sérii článků o Gestapu, jeho vlastní tajné státní službě, čímž někdejší hrdlořezové získali přes noc pověst beránek v poválečném Německu. Roku 1933 Diels, tou dobou už šéf Gestapa, osobně řídil výslech Marinuse van Lubbeho po požáru Říšského sněmu.

Bangemann, Martin

(*1934)

Martin Bangemann, německý politik, byl členem Evropské komise v letech 1989 a 1999.

- Během svého prvního funkčního období v Evropské komisi v letech 1989 – 1995 Bangemann sloužil ve funkci komisaře pro vnitřní trh a průmysl.
- Jako komisař se Bangemann v 90. letech zapletl do korupční aféry, v níž byl obviněn z masivního úplatkářství, protože bral vysoké honoráře za veřejné přednášky, přestože právě to bylo komisařům v jeho pozici výslovně zakázáno.
- Bangemann byl obviněn mimo jiné i ze zneužívání pravomoci veřejného činitele, protože přiměl řidiče Komise, aby ho jel služební limuzínou vyzvednout do jižní Francie u jeho jachty.
- Bangemann byl komisařem EU pro průmysl, informaci a telekomunikační technologie během funkčního období Jacquese Santera. Roku 1999 byl zapleten v korupčním skandálu a byl nucen rezignovat spolu s kompletní Santerovou komisí.
- Po rezignaci Santerovy Komise byl Bangemann jen několik týdnů nato jmenován členem správní rady španělské telekomunikační společnosti Telefonica. EU podala trestní oznámení kvůli podezření ze střetu zájmů. Příklad byl později odložen poté, co Bangemann souhlasil s tím, že nezačne pro společnost Telefonica pracovat dřív než v roce 2001.

Bolkestein, Frits

(*1933)

Frits Bolkestein byl eurokomisařem pro vnitřní trh a služby v letech 1999 a 2004.

- Roku 1996 Bolkestein, který byl tou dobou předsedou vládní strany VVD v Holandsku, se pokoušel přesvědčit holandského ministra zdravotnictví Else

Borsta, aby zahrnul přípravek na snížení hladiny cholesterolu do refundačního programu nizozemské zdravotní služby. Přípravek z názvem Cozaar tehdy prodávala firma Merck, Sharp & Dome, jejímž ředitelem byl právě Bolkestein. Podle informací zpravodajského programu Netwerk, bylo o Bolkesteinovi známo, že nutil Borsta ke snížení povinného příplatku za Zocor, dalšího léku skupiny Merck, Sharp & Dome.

- Během svého funkčního období jako eurokomisař pro servisní služby vnitřního trhu, Bolkestein vypracoval návrh "Směrnice služeb na vnitřním trhu". Podle tzv. „Bolkesteinovy směrnice“ měl být vytvořen jeden jediný vnitřní trh služeb, v podstatě inspirovaný původními plány na vznik společného trhu Velkoněmecké říše, jehož autorem byl prominentní nacistický advokát Walter Hallstein.
- Roku 2001 se Bolkestein odmítl zúčastnit protestní akce poté, co poslanci Evropského parlamentu požádali komisi, aby vyšetřila obvinění z tajných bankovních účtů v Clearstreamu, oddělení poskytovatele finančních služeb na Německé burze (Deutsche Börse). O pět let později r. 2006 odpadlík EU Paul van Buitenen – který už předtím roku 1996 odhalil skandál v Santerově Ko-

mise – prohlašoval, že Bolkenstein byl členem konzultačního výboru ruské banky „Menatep“. Tuto banku předtím obvinil Harlem Désir, francouzský poslanec Evropského parlamentu z toho, že má tajné konto u Clearstreamu, čímž vzniká řada otázek nad předchozím Bolkensteinovým odmítnutím, něco proti Clearstreamu podniknout.

- Bolkestein pracoval pro petrochemickou společnost Royal Dutch Shell od roku 1960 do roku 1975.

Bosch, Carl

(*1874 †1940)

Carl Bosch byl předsedou dozorčí rady IG Farben od r. 1931 do své smrti.

- Roku 1910 spolu s Fritzem Haberem Bosch vynalezl způsob výroby amoniaku ve velkém za účelem výroby výbušnin. Tím otevřel dokořán dveře extrémně výnosnému monopolu své společnosti BASF, která se později stala součástí neblaze proslulého koncernu IG Farben.
- Roku 1918 byl Bosch ekonomickým konzultantem německé vlády při mírových rozhovorech, které následovaly po 1. světové válce. Oproti původním plánům vítězných mocností, podle nichž měly být všechny výrobní chemického průmyslu v Německu demontovány, se Boschovi podařilo si s vítězi plácnout a demontáži továren zabránit. Výměnou za tak velkorysé gesto získaly spojenecké mocnosti přístup k utajovaným vědomostem o průmyslové výrobě barviv a Haber-Boschově receptu na výrobu amoniaku.
- Po vzniku společnosti IG Farben roku 1925, se Bosch stal ředitelem správní rady.
- Roku 1931 po smrti **Carla Duisberga**, se Bosch stává ředitelem dozorčí rady IG Farben. Tuto špičkovou funkci zastával až do své smrti roku 1940.
- Roku 1937 byl Bosch jmenován předsedou Společnosti císaře Viléma, střešní organizace všech institutů císaře Viléma a jedním z průkopníků neetického vědeckého výzkumu, který v éře nacizmu probíhal. Společnost byla dotovaná jak z veřejných, tak soukromých prostředků. K soukromým zdrojům patřila společnost IG Farben a Rockefellerova nadace.

Další informace: **GB5CB992**

Daitz, Werner

(*1884 †1945)

Werner Daitz byl jedním z předních zastánců nacistické teorie “Většího prostoru” v Evropě pod německou nadvládou.

- Werner Daitz studoval technickou chemii a pracoval 10 let ve funkci generálního ředitele firmy “Schön & Spol.“. Tato továrna se později stala součástí koncernu IG Farben.
- Roku 1916 Daitz jako první použil pojmu “Evropské hospodářské společenství.” O čtyřicet let později tento pojem převzali jeho následovníci a označili jím jednu z prvních organizací na cestě k Evropské unii.
- Zhruba ve stejnou dobu Daitz začal zveřejňovat články a knihy o ekonomických a sociálních tématech s hlavním zaměřením na rozšířený evropský hospodářský trh pod vedením nacistického Německa.
- Roku 1931 se stal Daitz členem říšského vedení Hitlerovy nacistické strany, odpovědným za ekonomickou oblast.
- Po roce 1933 byl Daitz členem Říšského sněmu za stranu nacistů, NSDAP.
- Roku 1933 se Daitz stává ředitelem úřadu pro zvláštní záležitosti a později ředitelem zahraničního obchodu nacistické strany. Úřad zahraničního obchodu byl jednou z hlavních nacistických ideologických myšlenkových linií a jeho šéfem byl Arnold Rosenberg, jeden z nejpłodnějších Hitlerových politických šamanů v oblasti zahraničních styků.

- Roku 1939 zakládá Daitz Společnost pro evropské ekonomické plánování a makroekonomiku, dotovanou nacistickým Úřadem zahraničního obchodu.
- Přímou pobočkou Společnosti pro evropské ekonomické plánování a makroekonomiku byl Ústřední výzkumný ústav pro národní ekonomický pořádek a ekonomiku většího prostoru, jejímž ředitelem byl **Arno Soelter**.

Davignon, Étienne

(*1932)

Étienne Davignon je bývalý eurokomisař. V současné době je předsedou skupiny Bilderberg a členem představenstva farmaceutické společnosti.

- Davignon byl eurokomisařem pro průmyslové trhy, celní unii a průmysl v době Jenkinsovy Komise v letech 1977 – 1981, a v letech 1981 - 1985 byl eurokomisařem pro záležitosti průmyslu a energetiky v době Thornovy Komise.
- Davignon je členem Trilaterální komise.
- Od roku 1989 do roku 2001 byl Davignon předsedou belgické společnosti Société Générale de Belgique.
- Od roku 1990 byl Davignon členem představenstva farmaceutické společnosti Gilead Sciences – t  sam  společnosti, pro kterou pracoval ve funkci ředitele představenstva i někdejší ministr obrany Spojených států amerických Donald Rumsfeld.
- Roku 2005 se Davignon stal předsedou tajn stk řsk  skupiny Bilderberg, jejíž zasedání se konají za zavřenými dveřmi bez  casti veřejnosti, a jichž se může zúčastnit jen na pozvání vybran  elita bohatých a mocných ze světa aristokracie, politiky, obchodu, bankovnictví a žurnalistiky.

Frattini, Franco

(*1957)

Franco Frattini je současný italský ministr zahraničí a bývalý eurokomisař.

- Když byl jmenován členem komise roku 2004, Frattiniho pověst utrpěla hned první šrámy poté, co se vynořily kontroverzní obvinění, že je svobodný zednář.
- Roku 2008 Frattini oznámil plán, podle něhož se budou brát otisky prstů a sbírat osobní informace o všech návštěvnících cestujících přes hranice EU. Následujícího roku se jeho plán stává smutnou skutečností: v budoucnu budou muset obsahovat všechny nové cestovní pasy členských zemí EU digitální otisk prstů držitele včetně jeho podobizny. Od roku 2011 budou muset všichni občané zemí, které nejsou členem EU, poskytnout při návštěvě EU své biometrické údaje.
- Frattiniho společníci, jako například italský premiér Silvio Berlusconi, museli čelit obviněním, že mají styky se svobodnými zednáři a mafií.

Globke, Hans

(*1898 †1973)

Hans Globke pracoval na právní úpravě nacistického holocaustu a byl „šedou eminencí“ ve vládě Konrada Adenauera, prvního německého poválečného kancléře.

- Globke studoval práva a politické vědy a poté vstoupil do pruských resp. německých státních služeb.
- Roku 1929 se Globke stal správním poradcem pruského ministra vnitra.
- Po požáru Říšského sněmu se Globke podílel na vypracování Zmocňovacího zákona a zákona o rozpadu Pruska. Poté byl převezen do německého ministerstva vnitra.
- Globke získal pověst experta na rasové otázky. Pracoval na „Druhém nařízení pro realizaci zákona o změně jména a příjmení“ („Zweite Verordnung zur Durchführung des Gesetzes über die Änderung von Familiennamen und Vornamen“).
- Zákony a nařízení, na nichž Globke na Ministerstvu vnitra pracoval, sehrály podstatnou přípravnou úlohu před vznikem norimberským rasovým zákonům.
- Roku 1936 byl Globke spoluautorem komentáře k norimberským rasovým zákonům.
- Za 2. světové války hrál Globke klíčovou úlohu při transferu nacistických holocaustových zákonů na anektovaná evropská území.
- V poválečném Německu se Globke stává „šedou eminencí“ v pozadí vlády prvního poválečného německého kancléře Konrada Adenauera. V této pozici měl obrovskou moc při ztvárnění nového Německa a přípravě plánů pro „bruselskou EU“.

Göring, Hermann

(*1893 †1946)

Hermann Göring byl jedním z čelných nacistických politiků, který byl mimo jiné i ředitelem Čtyřletého nacistického plánovacího úřadu, v němž hlavní slovo měla IG Farben.

- Göring byl syn prvního říšského komisaře německé kolonie v Jihozápadní Africe (dnes Namibie).
- Za 1. světové války, poté, co nejprve bojoval v pozemním vojsku, přešel do německých vzdušných sil a roku 1917 se stal velitelem letky vzdušných sil. Roku 1918 byl jmenován velitelem bojové letky. Koncem 1. světové války měl Goering hodnost kapitána.
- Roku 1922 v době, kdy studoval dějiny a ekonomii v Mnichově, se Goering setkal s Hitlerem. Byl jmenován prvním velitelem Sturmabteilung (SA, Úderného oddělení). Roku 1928, se stal za nacistickou NSDAP členem německého parlamentu a ve druhém volebním období byl jeho prezidentem. V tomto postavení Göring sehrál ústřední úlohu při likvidaci německé demokracie a nastolení režimu nacistické krutovlády.
- Roku 1933 se Göring stává říšským ministrem letectva, který byl odpovědný za znovuvýstavbu německých vzdušných sil. Za své zásluhy v této oblasti mu Hitler propůjčil tehdy zatím nevyšší vojenskou hodnost Generálního polního maršála – “Generalfeldmarschall”. Roku 1940 musela být pro Göringa vytvořena nová, o stupeň vyšší hodnost – říšského polního maršála, do níž byl dotyčný povýšen na základě zvláštního dekretu.

- Roku 1936 byl Göring jmenován do funkce „Zplnomocněného komisaře čtyřletého plánu“, jehož cílem bylo do čtyř let připravit německou armádu na válku. **Carl Krauch**, který lobbvoval na stejnou funkci, později jako kompenzaci obdržel klíčovou úlohu v rámci toho plánu. U příležitosti oslav jeho narozenin, vyslovil Göring Hermannu Schmitzovi, řediteli představenstva společnosti IG Farben, výslovný dík za to, že mu dal Kraucha k dispozici.
- Ve funkci ředitele „Čtyřletky“ byl Göring odpovědný za vykořisťování ekonomik obsazených území. Skutečnost, že miliony lidí přitom zemřely hladem, Göring považoval za „nevyhnutelnost“.
- Přestože byla roku 1940 Göringova „Čtyřletka“ rozšířena, jeho vliv v nacistickém režimu kvůli Hitlerovým výhradám vůči Göringově závislosti na morfiu upadal. Roku 1942 převzalo povinnosti Čtyřletého plánu ministerstvo pro vyzbrojení pod vedením Alberta Speera.
- Po ukončení války se Göring ocitl na lavici obžalovaných v norimberském procesu s nejhoršími válečnými zločinci. Roku 1946 byl shledán vinným kvůli účasti na všeobecném plánu a spiknutí za účelem dovršení válečného zločinu, kvůli plánování, iniciování a rozpoutání válečné agrese; kvůli válečným zločinům a zločinům proti lidskosti. Byl odsouzen k trestu smrti na šibenici, ale výkonu trestu unikl spácháním sebevraždy krátce před výkonem trestu.

zu Guttenberg, Karl-Theodor (*1971)

Karl-Theodor zu Guttenberg je současný ministr obrany SRN a potomek německé šlechty.

- Jedním z jeho adoptivních předků je **Joachim von Ribbentrop**, Hitlerův ministr zahraničí, odsouzený k smrti v poválečných Norimberských procesech s válečnými zločinci.

Heath, Edward

(*1916 †2005)

Edward Heath byl britským premiérem v letech 1970 - 1974. Velká Británie vstoupila do „bruselské EU“ v lednu 1973 během jeho premiérování.

- Heath dlouho snil o tom, včlenit svou zemi do Evropské federace. Ve svém inauguračním parlamentním projevu předneseném 26. června 1950, kdy se stal členem Dolní sněmovny britského parlamentu, otevřeně požadoval na vládě přijetí Schumanova plánu. Tento plán je dílem někdejšího francouzského ministra zahraničních věcí Roberta Schumana, které bylo představeno veřejnosti pouhý měsíc před tím, než se Heath stal členem Britského parlamentu, a vedl přímo ke vzniku bruselské EU.
- Heath měl dobré kontakty s elitou Kartelu, účastnil se setkání tajné skupiny Bilderbergů roku 1976, a r. 1980 měl projev v Rockefellerem vedené Trilaterální komisi. Byl také přítelem předsedy a výkonného ředitele farmaceutické společnosti Glaxo, Sir Austina Bidea.
- Dalším dobrým Heathovým přítelem byl Eric Roll, později pasovaný na barona Rolla z Ipsdenu a člena horní sněmovny Britského parlamentu. Roll byl častým hostem setkání výše zmiňované skupiny Bilderbergů a členem jejího velmi mocného výkonného výboru.
- Poté, co francouzský prezident Charles de Gaulle v 60. letech opakovaně vetoval vstup Velké Británie do EU, Heath pozval bývalého špičkového nacistického advokáta Waltera Hallsteina do Chequers, letního sídla britského premiéra. Tato Hallsteinova návštěva byla jednou z celé řady setkání v Chequers během Heathova volebního období ve funkci premiéra. Během celého desetiletí jednání o vstupu Británie do EU se oba za účelem úzké, zákulisní spolupráce setkali ještě mnohokrát.
- V předmluvě německého vydání Andrew Rothovy knihy, 'Edward Heath - Ein Mann für Europa', (Edward Heath – muž pro Evropu), která vyšla r. 1973, Hallstein shrnul Heathovu úlohu v komplotu, jímž se Velká Británie ocitla v náručí bruselské EU tím, že bez obalu prohlásil: "Úspěch této bitvy byl do určité míry i mým vítězstvím."

Ilgner, Max

(*1899 †1966)

Max Ilgner byl členem představenstva IG Farben a v podstatě hlavní spojovací článek mezi nacistickou vládou a IG Farben.

- Ilgner se do obchodu s chemickými produkty prakticky narodil: jeho otec totiž pracoval v BASF. Po absolvování pruské důstojnické akademie v Berlíně studoval Ilgner chemii, práva, metalurgii a politickou ekonomii.
- Roku 1924 byl Ilgner vrchním, k podpisu autorizovaným prokuristou firmy Cassella, první firmy vyrábějící chemoterapeutika.
- Po sloučení společnosti Cassella s koncernem IG Farben, se Ilgner stal ředitelem ústředního finančního oddělení v Berlíně.
- V následujících letech Ilgner vytvořil důmyslnou soustavu manipulace nacistické vlády, která vešla do povědomí veřejnosti pod názvem "Ilgnerův systém". Hlavním úkolem berlínských kanceláří IG Farben "Berlin NW7" (název oddělení politické ekonomie), jemuž řediteloval Ilgner, bylo pěstovat kontakty se zástupci vlády. V žargonu moderní politiky to byla bez nadšázky mimo jiné i velmi účinná lobbystická buňka nacizmu.
- Ekonomického oddělení v Ilgnerově berlínské kanceláři IG Farben se navíc používalo jako špiónážního nástroje v zahraničí. Jeho zpravodajství o situaci venku mělo široké uplatnění v nacistické vládě.

- Ilgner byl integrální součástí tzv. kroužku F (“F-Kreis” – „F“ je iniciálou slova „Führer“, vůdce: pozn. překlad.), v němž se scházeli vůdčí osobnosti německého průmyslu. Kroužek se scházel v Ilgnerově kanceláři, kde se konaly porady s Josefem Goebbelsem, Hitlerovým ministrem propagandy, ohledně řešení propagace německého průmyslu.
- Max Ilgner byl jmenován vůdcem vojenského průmyslu v roce 1938.
- Součástí Ilgnerových kompetencí v berlínských kancelářích IG Farben bylo vyvíjet strategie pro nastolení velkoevropského hospodářského prostoru. V tomto ohledu aktivně zastupoval zájmy IG Farben ve funkci místopředsedy Středoevropského obchodního fóra, zájmové skupině německého průmyslu, bank a obchodních partnerů, jehož cílem bylo ovládnout středoevropský trh.
- Před německou invazí do Polska Ilgner představil německé vládě soupis továren, o něž měla IG Farben zájem. Tato procedura se pak opakovala pokaždé bezprostředně před německou okupací nové země.
- Ilgner byl zatčen roku 1945 americkým vojenským soudem a byl odsouzen ke třem rokům odnětí svobody za válečné zločiny, zločiny proti lidskosti, za plenění a devastaci okupovaných území a konfiskaci továren.

Kohl, Helmut

(*1930)

Helmut Kohl je bývalý německý kancléř a lobbyista farmaceutického průmyslu na plný úvazek.

- Po 2. světové válce si chemický a farmaceutický průmysl doslova hýčkal politiky v nejvyšších vládních funkcích. Jedním z nich byl právě Helmut Kohl.
- Od r.1959 -1969 se Kohl činil především jako lobbyista farmaceutického průmyslu na plný úvazek ve „Svazu německého chemického průmyslu“ (“Verband der Chemischen Industrie”).
- Roku 1969 se Kohl stává ministerským předsedou spolkové země Porýní Falcka, státu se silně vyvinutým a ještě silněji ovlivňovaným farmaceutickým průmyslem.
- Roku 1982 se Kohlovi podařilo svrhnout pomocí vyslovení tzv. „konstruktivní nedůvěry“ vládu sociální demokracie a stát se německým kancléřem. Samozřejmě nikoli bez obligátní zákulisní asistence farmaceutického Kartelu. Jako řádným členovi firmy získala BASF v Helmutu Kohlovi konečně někoho, kdo mohl zastupovat její zájmy až na samé špičce mocenské pyramidy.
- Kohl projevil zcela mimořádný zájem o sjednocení Evropy. Byl jedním z hlavních strůjců Maastrichtské smlouvy a společné evropské měny EUR. K rozhodnutí, učinit Frankfurt hlavním sídlem Evropské centrální banky, došlo hlavně díky jeho vlivu.
- 16 dlouhých let zastupoval Helmut Kohl jako kancléř Spolkové republiky Německa globální politické zájmy farmaceutického Kartelu.
- Roku 1995, v době, kdy byl Kohl ještě kancléřem, vyšlo najevo, že obchodník se zbraněmi poskytl Kohlově straně CDU sérii nevyjasněných plateb. Skandál se rozrostl v listopadu 1999, kdy státní zastupitelství v německém Augsburgu vydalo zatykač na někdejšího pokladníka Kohlovy CDU kvůli daňovém úniku právě v souvislosti s výše zmiňovanými dotacemi lobbyisty zbrojařského průmyslu. Vyšetřovatelé mimo jiné zjistili, že tyto peníze nebyly jednými, které putovaly do pokladny CDU, nýbrž že strana používala dobře promazaný systém ilegálních zahraničních bankovních účtů. Kohl ovšem před soudem odmítl uvést jména sponzorů.

Další informace: GB5HK841

Krauch, Carl

(*1887 †1968)

Carl Krauch byl ředitelem dozorčí rady IG Farben.

- Carl Krauch studoval chemii a začal pracovat v BASF roku 1912. Stal se manažerem pobočky BASF na výrobu amoniaku v Merseburgu r. 1922.
- Roku 1929 se Krauch stává ředitelem nové pobočky IG Farben na vysokotlakou chemii "Hochdruck-Chemie" a roku 1934 se stává členem představenstva firmy IG Farben.
- Kromě svého vysokého postu v představenstvu pobočky IG Farben na vysokotlakou chemii se stává i ředitelem "Vermittlungsstelle Wehrmacht", „Zprostředkovacího orgánu Wehrmachtu“ což byla v podstatě spojka IG Farben s německou armádou.
- Roku 1936 se Krauch stává ředitelem Oddělení výzkumu a vývoje v „Čtyřletém plánovacím úřadě“. Tento „čtyřletý“ úřad byl vládní agenturou, vytvořenou za účelem přípravy Německa na válku ve lhůtě čtyř let. Před vznikem této agentury Krauch aktivně lobboval pro oddělení pro válečnou mobilizaci.
- Roku 1938 se Krauch stává generálním agentem pro zvláštní úkoly, týkající se chemických výrobků v rámci aktivit Úřadu pro čtyřletý plán. Jeho zvláštním zaměřením bylo široké použití v IG Farben vyráběného otravného plynu v nastávající válce.
- Roku 1939 byl Krauch povýšen na ředitele oddělení pro ekonomickou expanzi, která byla součástí čtyřletého plánu.

- Roku 1940 se Krauch stává následníkem Carla Bosche ve funkci předsedy dozorčí rady IG Farben. Přijetím této funkce se ale nic neměnilo na Krauchových předchozích aktivitách v rámci jeho činnosti v Úřadu pro čtyřletý plán.
- Roku 1948 byl Krauch v norimberských procesech s válečnými zločinci odsouzen k šesti rokům odnětí svobody za válečné zločiny proti lidskosti, protože se podílel na zotročování a deportaci pracovních sil.
- Nicméně už roku 1950 byl propuštěn na svobodu a stal se členem dozorčí rady Chemických závodů Hüls AS, jedné ze společností, které vznikly poválečnou ‚demontáží‘ koncernu IG Farben.

Merkel, Angela

(*1954)

Angela Merkelová se stala německou kancléřkou roku 2005 a má úzké styky s chemickou lobby.

- Merkelová studovala v letech 1973 – 78 fyziku na univerzitě v Lipsku ve východním Německu, kde získala doktorát za dizertaci v oblasti kvantové chemie. V letech 1978 – 1990 pracovala a studovala v ústředním ústavu fyzické chemie v Akademii věd ve východním Berlíně.
- Po znovusjednocení Německa byla Merkelová roku 1990 zvolena jako poslankyně Spolkového sněmu.
- Roku 1991 se stala ministryní žen a mládeže v kabinetu **Helmuta Kohla**. V letech 1994 – 1998 zastávala funkci Ministryně pro životní prostředí a jadernou bezpečnost. Měla velmi přátelský vztah s Helmutem Kohlem a říkalo se jí „Kohlovo děvče“ („Kohls Mädchen“). Roku 2000 se stala nástupkyní svého mentora ve funkci předsedy strany CDU.
- Roku 2005 se Merkelová stala německou kancléřkou. V projevu krátce před zvolením řekla: „Německý lid nebude mít v budoucnosti právo na demokracii a ekonomiku volného trhu“. Bylo zjevné, že Merkelová už za sebou měla masáž Kartelu.
- Jeden z jejích osobních poradců je výkonný ředitel firmy BASF Jürgen Hambrecht, který byl za 2. světové války členem Kartelu IG Farben.

Oettinger, Günther

(*1953)

Günther Oettinger se stal eurokomisařem pro energii roku 2010.

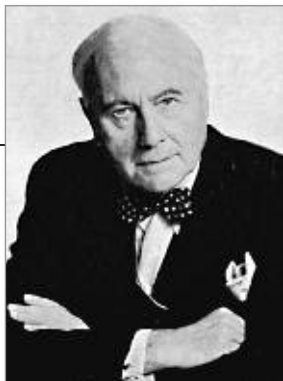
• Roku 1972 Oettinger začal studovat práva a ekonomii na univerzitě v Tübingenu. Od roku 1984 pracoval jako advokát v Ditzingenu.

- Jeho politická kariéra začala roku 1983, kdy se stal předsedou „Mladé unie“ (Junge Union) mládežnické organizace tehdy vládnoucí konzervativní strany CDU ve své domácí zemi Badensku-Württembersku.
- Během doby svého předsednictví v Mladé unii se stal spoluzakladatelem „Andského paktu“. Ten se skládal ze skupiny politiků, jejímiž členy byli i hesenský ministerský předseda Roland Koch a Christian Wulff z Dolního Saska, bývalí ministři Matthias Wissmann and Franz-Josef Jung, člen evropského parlamentu Elmar Brok a někdejší prezident Evropského parlamentu Hans-Gerd Pöttering.
- Roku 2005 se Oettinger stal ministerským předsedou spolkové země Badenska – Württemberska. Během svého funkčního období, místo aby ho nazval pravým jménem, pěl ódy na jednoho ze svých předchůdců ve funkci, bývalého nacistického advokáta Hanse Fibingera. Oettinger se ho naopak pokoušel na veřejnosti prodat jako oběť nacizmu.
- Navzdory Oettingerově pokusům o revizi Fibingerovy minulosti, Angela Merkelová ho přesto nominovala do funkce německého eurokomisaře, jímž byl nakonec jmenován a ve své funkci eurokomisaře pro energetiku setrvává do roku 2010. Vzhledem k Oettingerově nedostatku zkušenosti v evropské politice a otázkám globální energetiky vyvolala jeho nominace na veřejnosti vlnu pobouření.

Další informace: GB5GT422

Ophüls, Carl Friedrich (*1895 †1970)

Carl Friedrich Ophüls byl německý advokát.

- Studoval ekonomii a práva a po studiu začal r. 1923 pracovat na německém ministerstvu zahraničí.
- V letech 1925 - 1931 Ophüls pracoval na německém velvyslanectví v Londýně.
- Po uchvácení moci nacisty pracoval jako soudce v oblasti patentovacího práva a jako předseda okresního soudu ve Frankfurtu nad Mohanem.
- Roku 1942 se stal vysokoškolským profesorem na univerzitě ve Frankfurtu.
- Po válce se Ophüls stává právním poradcem německé vlády pro otázky evropské integrace. V letech 1955 – 1958 byl německým velvyslancem v Belgii.

Ortoli, François-Xavier (*1925 †2007)

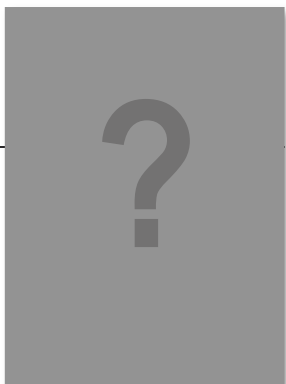
François-Xavier Ortoli byl prezidentem Evropské komise v letech 1973 - 1977 a eurokomisařem v letech 1977 - 1984.

- Ortoli se stal francouzským ministrem hospodářství a financí r. 1968. V letech 1969 – 1972 byl ministrem rozvoje průmyslu a vědy.
- Ortoli se stal prezidentem Komise EU roku 1973, a sloužil v této funkci do roku 1977. V následující komisi pod vedením Angličana Roy Jenkinse byl eurokomisařem pro ekonomické a finanční záležitosti.
- Roku 1983 se Ortoli zúčastnil prvního setkání „Evropského kola průmyslníků“, vlivné zájmové skupiny, jejímiž členy byli mimo jiné vysoce postavení zástupci chemického, petrochemického a farmaceutického průmyslu. Mezi účastníky setkání, jehož se zúčastnil i Ortoli, byli vysoce postavení zástupci petrochemické společnosti Shell, chemické a farmaceutické společnosti Ciba/Geigy a chemičky ICI.
- Roku 1984, bezprostředně po jeho posledním funkčním období v Evropské komisi, Ortoli byl jmenován předsedou petrochemické společnosti Total.

Reithinger, Anton

(*1898 - ?)

Anton Reithinger byl ředitelem politicko-ekonomického oddělení společnosti IG Farben's v Berlíně. Jeho oddělení provozovalo špionážní činnost pro nacistickou vládu na území cizích států a jejího zpravodajství vydatně využívaly různé orgány nacistické vlády.

- Anton Reithinger byl ředitelem „Národohospodářského oddělení“ koncernu IG Farben's “ (Volkswirtschaftliche Abteilung) úřadu NW7 v Berlíně.
- Reithingerovo oddělení využívala nacistická vláda ke špionážním účelům v cizině. Její citlivé zpravodajství poskytovalo spoustu prostoru k manipulaci zahraničních klientů.

von Ribbentrop, Joachim

(*1893 †1946)

Joachim von Ribbentrop byl německým ministrem zahraničí v letech 1938 - 1945. Jako usvědčený válečný zločinec byl roku 1946 popraven v procesech s válečnými zločinci v Norimberku.

- Poté, co bojoval na německé straně v 1. světové válce, kde to dotáhl na hodnost poručíka, von Ribbentrop se stal zástupcem francouzské firmy obchodující s vínem a likéry. Roku 1920 se oženil s Annou Elisabeth Henkelovou, dcerou Otto Henkella, majetného ředitele společnosti Henkell & Co, vyrábějící šampaňské. Ve 20. letech byla Ribbentropova společnost pro import-export jednou z největších v Německu.
- Von Ribbentrop se setkal s Adolfem Hitlerem koncem 20. let a vstoupil do NSDAP roku 1932, přičemž nacistům zprostředkoval styky s dalšími vlivnými osobnostmi.
- Po Hitlerově uchvácení moci se von Ribbentrop stal poradcem nacistické strany v oblasti zahraniční politiky. Později se stal říšským ministrem a velvyslaneckým zplnomocněncem a tuto funkci zastával v letech 1935 – 1936. Po dvou letech jako německý velvyslanec v Londýně, se roku 1938 stal německým ministrem zahraničí.
- Von Ribbentrop byl hnacím agregátem za vzrůstajícími se protibritskými náladami v Hitlerově vládě. Roku 1939 sehrál klíčovou úlohu v jednáních o německo-sovětském paktu o neútočení.
- Po úspěšné okupaci Francie a dalších západoevropských zemí von Ribbentropovo ministerstvo zahraničí převzalo odpovědnost za osud židů žijících v těchto regionech.

Von Ribbentrop se aktivně zapojil do organizovaného vyvražďování židů v těchto regionech a r. 1943 se mu dostalo za zásluhy v této oblasti z rukou samotného Hitlera peněžního daru ve výši 1 milionu říšských marek.

- Von Ribbentrop byl zatčen roku 1945 a shledán vinným během procesů s válečnými zločinci v Norimberku, podle nichž se dopustil válečných zločinů, plánování válečné agrese a zločinů proti lidskosti. Byl odsouzen k trestu smrti na šibenici. Trest byl vykonán v říjnu 1946.

Sarkozy, Nicolas

(*1955)

Nicolas Sarkozy je současný francouzský prezident. Úřadu se ujal roku 2007.

- Sarkozy studoval soukromé a obchodní právo na pařížské univerzitě Paris X Nanterre. Po studiu pracoval jako advokát, specializovaný na oblast obchodního a rodinného práva. Jedním z jeho klientů byl mimo jiné i Silvio Berlusconi, italský premiér a mediální mogul.
- Sarkozyho politická dráha se rozjela roku 1982, kdy se stal primátorem města Neuilly-sur-Seine, jedné z nejbohatších obcí Francie. V této funkci setrval do roku 2002.
- V témže roce se Sarkozy stává francouzským ministrem vnitra. V této funkci se mu podařilo zařídít sňatek mezi francouzským farmaceutickým skřítkem Sanofi a švýcarsko-německým obrem Aventis/Hoechst. V letech 2004 – 2005 byl Sarkozy francouzským ministrem financí a poté, v letech 2005 – 2007, zasedl opět na své staré, oblíbené křeslo na ministerstvu vnitra.
- Nicméně roku 2006 Sarkozy oznamuje své plány kandidovat na funkci francouzského prezidenta. Během svého rozhodného předvolebního boje ve snaze zastrašit francouzské středové voliče, rozjel difamační kampaň, namířenou proti cizincům a imigrantům. Zašel dokonce tak daleko, že nazval bezprizornou mládež na předměstích Paříže „svoločí“, čímž záměrně nalil do ohně xenofobie a zároveň se francouzskému lidu nezištně nabídl jako zachránce „pořádku a práva“.

Další informace: GB5NS721

Sölter, Arno

(*1911 †1987)

Arno Sölter byl skalním zastáncem nacistické teorie Velkoněmecké říše.

- Sölter byl ředitelem oficiálního nacistického “Ústředního výzkumného ústavu národního ekonomického pořádku a ekonomie velkého prostoru”.
- Roku 1941 Sölter napsal velmi vlivnou knihu s názvem “Kartel velkého prostoru” (“Das Großraum-Kartell”), v němž popisoval ekonomický plán pro Evropu pod německou nadvládou.
- Po 2. světové válce pracoval Sölter v německém Spolkovém průmyslovém svazu “Bundesverband der Deutschen Industrie” (BDI), lobbyistické skupině německého průmyslu.

Sutherland, Peter

(*1946)

Peter Sutherland byl eurokomisařem v letech 1985 - 1989 a sloužil v představenstvech celé řady multimiliardových nadnárodních korporací včetně petrochemické společnosti BP (British Petroleum).

- Sutherland studoval práva na univerzitě v Dublinu. Roku 1982 se stal vrchním státním zástupcem v Irsku.
- Členem Komise EU se stal roku 1985 ve funkci eurokomisaře pro politiku hospodářské soutěže. Roku 1990, po skončení funkčního období, se stal členem představenstva petrochemické společnosti BP. Roku 1997 byl jmenován ředitelem představenstva těžby společnosti.
- Roku 1992, v době, kdy byl členem představenstva BP, se stal předsedou výboru, který podával zprávy Evropské komisi o fungování tzv. „Vnitřního trhu“ EU.
- Roku 1995 se stal generálním ředitelem Světové obchodní organizace WTO.
- Roku 2007, kdy byl předsedou představenstva společnosti BP, se Sutherland stal poradcem prezidenta Komise EU Barrosa pro otázky energetiky a klimatu.
- Kromě předsednictví představenstva společnosti BP byl Sutherland i předsedou společnosti Goldman Sachs International. Předtím byl nevýkonným ředitelem Královské Skotské Banky (Royal Bank of Scotland) a členem představenstva nadnárodní strojírenské korporace ABB.
- Sutherland je členem výkonného výboru mimořádně vlivné skupiny Bilderberg. Je i předsedou evropské pobočky Rockefellerem financované Trilaterální komise, v níž se soustřeďují elitní vůdci světového obchodu, médií, akademiků, politiků a nevládních organizací Japonska, Evropy a Severní Ameriky.

Další informace: GB5PS961

ter Meer, Fritz

(*1884 †1967)

Fritz ter Meer byl členem představenstva IG Farben a je to usvědčený válečný zločinec.

- Ter Meer studoval chemii a práva ve Francii a Německu, potom pracoval v chemičce svého otce Dr. E. ter Meer & Cie. Roku 1925 se tato společnost sloučila s IG Farben.
- Ter Meer se stal členem představenstva IG Farben roku 1925 a zůstal jím až do roku 1945. Byl také členem pracovního a technického výboru IG Farben.
- Ter Meer složil jako ředitel sekce II v německém ministerstvu války.
- Roku 1939 přesvědčil ředitele německé Agentury pro vojenské zbraně, aby používala otravný plyn Tabun, vyráběný v IG Farben.
- Od roku 1941 byl ter Meer odpovědný za výstavbu a operace továrny IG Farben v koncentračním táboře Osvětim.
- Roku 1943 se ter Meer stal generálním agentem v Itálii, říšským ministrem pro vyzbrojení a válečnou výrobu.

- Ter Meer byl zatčen roku 1945 a byl obžalován v Norimberku v procesech s válečnými zločinci ze společnosti IG Farben resp. odsouzen za válečné zločiny, zločiny proti lidskosti, plenění a konfiskace továren na okupovaných územích a za účast na zotročování a deportace otrockých pracovních sil. Byl odsouzen k sedmi rokům odnětí svobody, ale roku 1950 byl předčasně propuštěn na svobodu.
- Roku 1952 se ter Meer stává předsedou dozorčí rady společnosti Bayer.
- Během procesu s Kartelem IG Farben v Norimberku, ter Meerův obhájce specificky vyzdvihl, že koncept totálního evropského hospodářského prostoru formoval veškeré snahy a cíle jeho klienta.

Wurster, Carl

(*1900 †1974)

Carl Wurster pracoval v IG Farben a společnosti Degesch, kde byl jedním z činitelů, zodpovědných za výrobu otravného a smrtícího plynu Zyklon B.

- Wurster studoval chemii a začal pracovat r. 1924 v BASF. Roku 1925 začal pracovat v oddělení anorganické chemie IG Farben.
- Roku 1934 se stal Wurster ředitelem oddělení anorganické chemie IG Farben.
- Wurster také sloužil v představenstvu společnosti Degesch, dceřiné společnosti IG Farben, kde se vyráběl Zyklon B – otravný plyn používaný v plynových komorách koncentračního tábora v Osvětimi.
- Wurster se stal členem představenstva IG Farben roku 1938.
- Roku 1952 se stal výkonným ředitelem reformované společnosti BASF.

